

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1962/2024
02.09.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Фанка, адвокат из ..., против туженог ДЗ „Др Милутин Ивковић“, Београд, чији је пуномоћник Иван Тасић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2766/23 од 10.10.2023. године, у седници одржаној 02.09.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2766/23 од 10.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 23055/20 од 10.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којом је тражила да јој тужени на име накнаде нематеријалне штете исплати 600.000,00 динара, и то: за претрпљени страх 300.000,00 динара; за претрпљене физичке болове 200.000,00 динара; за претрпљене душевне болове због умањене животне активности 100.000,00 динар, са законском затезном каматом од 10.05.2022. године, као дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара. Ставом трећим изреке, тужила је ослобођена обавеза плаћања судске таксе те исте падају на терет буџетских средстава суда.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2766/23 од 10.10.2023. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П 23055/20 од 10.05.2022. године, у ставу првом изреке, тако што је тужену обавезу да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљени страх 270.000,00 динара и за претрпљене физичке болове 135.000,00 динара све са законском затезном каматом почев од 10.05.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 23055/20 од 10.05.2022. године у преосталом делу става првог изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 23055/20 од 10.05.2022. године, тако што је тужени

обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 249.100,00 динара а одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 139.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби у износу од 64.100,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу, у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023) и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/2023), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревидент у ревизији указује на битну повреду из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, та битна повреда није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на одређено време у периоду од 19.02.2013. године до 20.02.2014. године, на радном месту „спремачица“, оспособљена за безбедан и здрав рад. Повреду на раду доживела је 28.12.2013. године око 17,50 часова када је ушла у просторију Дома здравља за интервенције како би очистила под и том приликом је, руком, некористећи заштитне рукавице, узела истовремено три искоришћене игле, којом приликом је задобила убодну рану на малом прсту десне шаке, са благим крварењем. Непосредно након повреде тужила је примила антитетанусну заштиту и заштиту против хепатитиса. Спремачице обављају послове свог радног места након што се заврши радно време и рад са пацијентима, што је конкретном дану било у 18 часова. Међутим, конкретном приликом, тужила је уз, сагласност медицинске сестре, започела раније са радом. На основу налаза и мишљења судског вештака специјалисте ортопеда – трауматолога, тужила је приликом телесне повреде убодне ране малог прста леве шаке јагодице од игле, која се квалификује као лака телесна повреда, трпела болове јаког интензитета у трајању од две секунде, потом болове средњег интензитета у трајању од сат времена и болове слабог интензитета у наредних 12 сати. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра, услед убода игле тужила је трпела страх средњег интензитета због могућности обољевања од инфективне болести у трајању од три недеље док није добила резултат налаза да инфекције нема.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиле одбио налазећи да је штета коју је она претрпела настала искључиво радњом тужиле и да не постоји одговорност и обавеза туженог да јој предметну штету накнади у смислу одредбе члана 164. Закона о раду.

Другостепени суд је, побијаним делом пресуде, преиначио првостепену пресуду признајући тужиле новчану накнаду нематеријалне штете на име претрпљеног страха и претрпљених физичких болова услед задобијених повреда убодом искоришћене игле на основу одредбе члана 164. став 1. Закона о раду. По оцени другостепеног суда, узрок повређивања тужиле је убод искоришћеном медицинском иглом која није била прописано одложена већ бачена на под. По својој природи, својствима и начину обављања, управљање медицинским отпадом представља делатност од које потиче повећани ризик од повређивања, односно опасну делатност за коју одговара послодавац, као лице које се њоме бави. По оцени другостепеног суда, узрок

повређивања тужиле нису неуобичајене или непредвидиве околности, изван контроле послодавца, већ неправилан рад медицинског особља које је било дужно да медицински отпад претходно правилно одложи. На основу Процедуре за управљање отпадом „Др Милутин Ивковић“ број 135 из 2008. године са изменама ½ П 09135 од 17.01.2000. године, медицинске сестре у служби и одељењу одговорне су за добро функционисање, разврставање и одлагање медицинског отпада, док су спремачице одговорне за благовремено одношење медицинског отпада са свих места у свим службама и одељењима где се сакупља медицински отпад.

По оцини Врховног суда другостепени суд је, преиначењем првостепене пресуде, правилно применио материјално право.

Одредбом члана 164. став 1. Закона о раду, прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

На основу Процедуре за управљање отпадом „др Милутин Ивковић“, број 135, из 2008. године са изменама ½ П 09135 од 07.01.2000. године, медицинске сестре у служби и одељењу одговорне су за добро функционисање, разврставање и одлагање медицинског отпада, према стручно – методолошком упутству.

Одредбом члана 200. став 1. ЗОО, прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањене животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица као и за страх, суд ће ако нађе да околности случаја а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству.

У конкретном случају, тужилца је повређена при обављању својих редовних обавеза на раду код туженог, тако што се убола искоришћеном медицинском иглом која није била прописно одложена већ бачена на под. Одговорност туженог за штету коју запослени претрпи на раду је објективна и прописана одредбом члана 164. став 1. Закона о раду, што значи да је тужени дужан да тужилци накнади предметну штету. Нису испуњени услови за ослобађање туженог од одговорности за предметну штету у смислу одредбе члана 177. ЗОО, пошто штета није настала искључивом радњом тужилца, као оштећене, већ због чињенице да су, спорном приликом, искоришћене медицинске игле биле непрописно на поду који је тужилца чистила, при чему је медицинско особље било дужно да тај отпад претходно правилно одложи, а није тако поступљено.

Другостепени суд је тужилци правилно признао припадајуће износе новчане накнаде нематеријалне штете, у смислу одредбе члана 200. став 1. ЗОО, имајући у виду интензитет и трајање претрпљеног страха и претрпљених физичких болова, као последице њеног повређивања спорном приликом. Због тога, тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка имајући у виду његов исход, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 2, 154. и 165. став 2. ЗПП.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић